

Sygn. akt II PK 158/13

POSTANOWIENIE

Dnia 5 listopada 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z powództwa A. K.
przeciwko Zespołowi [...] w Ł.
o wynagrodzenie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 5 listopada 2013 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sąd Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w O.
z dnia 29 listopada 2012 r., sygn. akt V Pa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 1350 zł (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w O. wyrokiem z dnia 29 listopada 2012 r. oddalił apelację strony pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy w N. z dnia 24 lipca 2012 r., którym między innymi zasądzono od pozwanego Zespołu [...] w Ł. na rzecz powódki A. K. kwotę 47.905,79 zł z ustawowymi odsetkami tytułem wynagrodzenia za czas pozostawania w gotowości do pracy.

Strona pozwana wywiodła skargę kasacyjną od tego wyroku i opierając ją na podstawie naruszenia prawa materialnego, tj. art. 81 § 1 k.p., a także na podstawie

naruszenia przepisów prawa procesowego w postaci art. 232 k.p.c., art. 365 § 1 k.p.c. i art. 228 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c., wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w części zasądzającej wynagrodzenie na rzecz powódki i uwzględnienie apelacji pozwanego oraz o zasądzenie od powódki kosztów postępowania, ewentualnie o uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz rozstrzygnięcia o kosztach postępowania Sądowi Okręgowemu.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania z tego powodu, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne oraz istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Powódka w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniosła o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie oraz o zasądzenie od skarżącego kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Skarżący powołał się, między innymi, na przesłankę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., ale brak jest podstaw do przyjęcia, że w sprawie występuje zagadnienie prawne uzasadniające potrzebę rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Powołanie się na tego rodzaju przesłankę „przedsądu” wymaga bowiem

sformułowania takiego zagadnienia oraz przedstawienia argumentów prawnych, które wykażą możliwość różnorodnej oceny zawartego w nim problemu.

Nie stanowi zagadnienia prawnego pytanie o to, czy „w przypadku gdy pracodawca dysponuje prawomocnym wyrokiem Sądu I instancji, zweryfikowanym przez Sąd II instancji w następstwie przeprowadzonego postępowania apelacyjnego, oddalającym powództwo pracownika o przywrócenie do pracy, istnieją po jego stronie podstawy do niedopuszczenia tegoż pracownika do pracy w trybie art. 81 k.p., dalej pozostawania w uzasadnionym przekonaniu, że stosunek pracy został rozwiązany, a zatem brak podstaw do monitorowania i sprawdzania gotowości tegoż pracownika do pracy, jego dyspozycyjności i sytuacji pracowniczej w ogóle, czy nawet zamiaru podjęcia pracy, o planach zawodowych i życiowych nie wspominając”, bowiem w okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy nie może być uznane za formułujące problem o doniosłości prawnej uzasadniające zaangażowanie Sądu Najwyższego. Strona pozwana wypowiedziała powódce nie stosunek pracy, a jego warunki, a następnie błędnie uznając, że doszło do ustania stosunku pracy wobec odmowy przyjęcia proponowanych warunków, wydała jej świadectwo pracy. Powództwo o przywrócenie do pracy przysługuje pracownikowi, któremu w sposób nieuzasadniony lub niezgodnie z prawem wypowiedziano umowę o pracę (art. 45 § 1 k.p.). W przypadku wypowiedzenia jedynie warunków pracy i płacy pracownik może natomiast żądać przywrócenia poprzednich warunków albo odszkodowania za nieuzasadnione lub niezgodne z prawem wypowiedzenie tych warunków (art. 42 § 1 w związku z art. 45 § 1 k.p.). Prawomocny wyrok Sądu oddalający roszczenie pracownika, któremu wypowiedziano warunki pracy i płacy, o przywrócenie do pracy jest konsekwencją tych rozwiązań prawnych i oznacza wyłącznie, że takiemu pracownikowi takie roszczenie nie przysługuje. Zasądzone w takiej sytuacji odszkodowanie nie jest rekompensatą za nieuzasadnione lub niezgodne z prawem rozwiązanie stosunku pracy, lecz za wadliwe wypowiedzenie jego warunków. Wypowiedzenie warunków umowy o pracę, nawet uznane za wadliwe orzeczeniem Sądu, nie prowadzi do ustania stosunku pracy, jeżeli pracownik nie odmówił, jak w okolicznościach niniejszej sprawy, ich przyjęcia (art. 42 § 3 *a contrario* k.p.). W takiej sytuacji pracodawca ma obowiązek dalszego zatrudniania pracownika, a jeżeli odmawia

dopuszczenia go do pracy, pracownikowi przysługuje roszczenie o takie dopuszczenie oraz o wynagrodzenie za czas gotowości do pracy, jeżeli taką gotowość wykazuje (art. 81 § 1 k.p.). Stąd w niniejszej sprawie w ogóle nie występuje problem konieczności dopuszczenia do pracy pracownika, którego roszczenie o przywrócenie do pracy oddalono w związku z uprzednim rozwiązaniem stosunku pracy. Dodać do tego należy, że prawomocnym wyrokiem z dnia 26 sierpnia 2010 r., V Pa [X.], Sąd Okręgowy w O. dopuścił powódkę do pracy u strony pozwanej na warunkach określonych w wypowiedzeniu zmieniającym, uznając że nie doszło do ustania stosunku pracy, którym to wyrokiem był związany w tym zakresie Sąd rozpoznający niniejszą sprawę (art. 365 § 1 k.p.c.), jak prawidłowo wskazano w motywach orzeczenia.

Mimo odwołania się przez skarżącego we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania również do art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., w jego uzasadnieniu nie wskazano na żadne przepisy wymagające wykładni w związku z rozbieżnością w orzecznictwie, wobec czego ta przesłanka w ogóle nie została wykazana.

Skarżący nie zdołał zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jego skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ k.p.c. i art. 398²¹ w związku z art. 108 § 1 k.p.c. należało postanowić jak w sentencji.